

בבית המשפט העליון

רע"פ 2885/05

בפני : כבוד המישנה לנשיא מ' חשין

המבקש : אמנון עוז שטרק

נ ג ד

המשיבה : מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק-דינו של בית-המשפט המחוזי
בחיפה בתיק ע"פ 1628/04 שניתן ביום 2.9.04 על-ידי כב'
השופטים : מ' נאמן, ר' ג'רג'ורה ור' שפירא

בשם המבקש : עו"ד ש. פסקא

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק-דינו של בית-המשפט המחוזי בחיפה (כבוד
השופטים מ. נאמן, ר. ג'רג'ורה ור. שפירא) בע"פ 1628/04, בו נדחה ערעור המבקש
על פסק-דינו של בית-המשפט לתעבורה בחיפה.

2. ביום 13.7.01 נהג המבקש באוטובוס, ובהגיעו לצומת פלוני ביקש לפנות
ימינה. בצומת זה מותקן רמזור אזהרה מהבהב המורה על זכות קדימה להולכי רגל
במעבר החצייה הנמצא מייד לאחר הפנייה ימינה בצומת. המבקש עמד בצומת באור
אדום, ומשהתחלף האור ברמזור המיועד לו לירוק, החל פונה ימינה. באותה עת היבהב
אור צהוב ברמזור האזהרה, וברמזור המיועד להולכי רגל דלק אור ירוק. הולך רגל אשר
עמד על המדרכה בצד ימין החל לחצות את מעבר החצייה מימין לשמאל, והספיק
לעבור כ-2.4 מטרים עד שנפגע על-ידי חזית האוטובוס. כתוצאה מהתאונה נהרג הולך
הרגל.

3. המבקש הורשע בבית-המשפט לתעבורה בחיפה בעבירות של גרימת מוות
ברשלנות, אי-ציות לתמרור ואי-מתן זכות קדימה להולכי רגל במעבר חצייה, והוטלו

עליו העונשים הבאים: מאסר לתקופה של 18 חודשים, מתוכם 6 חודשים לריצוי בפועל בעבודות שירות, קנס בסך 10,000 ש"ח ופסילה מקבל או מהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של שש שנים.

4. המבקש ערער על הכרעת-הדין ועל גזר-הדין לפני בית-המשפט המחוזי, ומנגד ערערה המדינה על קולת העונש. בית-המשפט המחוזי דחה את ערעור המבקש על הכרעת-הדין בקובעו כי די בקביעותו של בית-המשפט לתעבורה להוכחת רשלנותו של המערער. כן דחה בית-המשפט המחוזי את הערעורים על העונש, בקובעו כי העונש שהושת על המבקש, אף שהוא נוטה לצד הקולה, אינו מצדיק התערבותה של ערכאת הערעור.

5. בבקשה המונחת לפניי חוזר המבקש וטוען כי לפי הנתונים האובייקטיביים והראיות שהיו לפניו בתי-המשפט בערכאות הקודמות, לא היה זה אפשרי כי התאונה התרחשה כפי שטענה המשיבה. לטענת המבקש, הנתונים האובייקטיביים מראים כי הולך הרגל הספיק לשהות בכביש כ-2.5 שניות בלבד, בעוד שלאוטובוס בו נהג המבקש נדרשו לכל הפחות 6-12 שניות מרגע הידלק האור הירוק ברמזור כדי להגיע למקום התאונה. המסקנה המתבקשת היא, לדעת המבקש, כי הולך הרגל ירד אל הכביש, מסיבה בלתי-ידועה, בהיות האוטובוס לידו ממש; וממילא התאונה היתה בלתי-נמנעת; ולפיכך לא התרשל המבקש בנהיגתו. כן טוען המבקש כי תיאור העדה קטיה שדה על קרות התאונה - תיאור שהיה מהותי לקביעת רשלנותו של המבקש - מנוגד לנתונים האובייקטיביים ולפיכך אין לקבל את עדותה. עוד טוען המבקש כי בקביעות העובדתיות המקובלות על בית-המשפט המחוזי אין כל הוכחה לרשלנות מצד המבקש; כי גם אם היתה רשלנות כלשהי בנהיגתו של המבקש, אין קשר סיבתי בינה לבין קרות התאונה, אשר היתה, כאמור, בלתי-נמנעת, לטענתו; וכי קביעתו של בית-המשפט המחוזי, לפיה מכיוון שמדובר היה במעבר חצייה מרומזר, רשאי היה הולך הרגל להניח כי ביכולתו לחצות בבטחה כאשר יש לו אור ירוק, מנוגדת לתקנות התעבורה, לפיהן מוטלת חובה גם על הולך רגל לבדוק כי ניתן לחצות את הכביש בביטחה.

6. דין הבקשה להידחות. בבוא בית-המשפט לשקול האם להעניק לבעל-דין רשות לערער בשנית, בוחן הוא האם קיימת חשיבות משפטית או ציבורית לביטול הנוסף של הסוגיה שכבר נדונה בשתי ערכאות, דהיינו: האם מדובר בשאלה בעלת חשיבות החורגת מן הדרוש להכרעה בעניינו הקונקרטי של המבקש (ראו: ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123). אין זה מצב הדברים

בענייננו, שכן טענותיו של המבקש, רובן-כולן, נסבות על מימצאים שבעובדה ודרך פירושם, ואין הבקשה מעלה שאלה משפטית או אחרת המצדיקה מתן רשות ערעור ודיון בגלגול שלישי.

7. גם לגופו של עניין לא נמצא לי כי נפל פגם בפסק-דינו של בית המשפט המחוזי. אף אם תאמר, כטענת המבקש, כי טעו בתי-המשפט קמא בקביעת מימצאיהם באשר לאופן התרחשות התאונה - ואלו מימצאי עובדה בהם ממעטת ערכאת הערעור להתערב, לא כל שכן בערכאה שלישית - עדיין מבוססת רשלנותו של המבקש בראש ובראשונה על הקביעה כי המבקש יכול היה לראות את הולך הרגל בעומדו על המדרכה ולהבין כי בכוונתו לחצות את הכביש, ואולם בפועל לא הבחין המבקש בהולך הרגל אלא רק ברגע האחרון, בהיותו על הכביש. המבקש אינו חולק על עובדות אלו. אין ספק כי אילו ראה המבקש את הולך הרגל בעודו על המדרכה, יכול היה לנהוג כנדרש ולאפשר לו לחצות את הכביש בביטחה. משלא עשה כן, התרשל המבקש בנהיגתו ובדין הורשע. לעניין זה יפים דבריו של השופט אור בע"פ 558/97 רבקה מלניק נ' מדינת ישראל (לא פורסם), אשר הובאו על-ידי כבוד השופטת טויסטר בפסק-הדין שניתן בענייננו של המבקש בבית-המשפט לתעבורה:

מהן הנסיבות להן צריך נוהג רכב ליתן דעתו בהתקרבו למעבר חצייה? עליו ליתן דעתו לכך, אם יש מי אשר מתכוון לחצות את הכביש במעבר החצייה; ואם כן - להתאים את מהירות נהיגתו למקרה של חצייתו את הכביש. במסגרת זו, וכדי לכבד את זכות הקדימה של הולך הרגל במעבר חצייה, עליו לצפות שזה ינסה לחצות את הכביש; שאולי לא יהיה ער לרכבו המתקרב; אולי ייטול על עצמו סיכון של חצייה על אף התקרבות הרכב; אולי יסמוך על כך שהרכב יכבד את זכות הקדימה שלו. עליו להתחשב גם באפשרות של התנהגות רשלנית מצידו של הולך הרגל.

8. הבקשה נדחת.

היום, כ"ה באדר ב' תשס"ה (5.4.05).

המישנה לנשיא